

New York Timesi bestsellerite autor

JAYNE ANN KRENTZ

Kui kõik tüdrukud äkki kaovad

Originaali tiitel:

Jayne Ann Krentz

When All the Girls Have Gone

2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

„Kui kõik tüdrukud äkki kaovad“ on väljamõeldis. Kõik sündmused, jutuajamis-
sed ja tegelaskujud on autori kujutlusvõime vili, mida on kasutatud fiktiivselt.
Igasugused sarnasused elavate või surnud isikutega on puhas kokkusattumus.

Tõlkinud Marja Liidja

Toimetanud Evi Laido

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

© 2016 by Jayne Ann Krentz

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

D12352418

ISBN 978-9949-82-339-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Frankile, armastusega

1. PEATÜKK

Tapja ootas kannatlikult, millal ta sihtmärk jahionnist välja tuleb. Tal ei olnud ju eriti kiiret. Ootamine aitas kättemaksukavatsust nautida.

Oli üsna meeldiv istuda siin, toetada selga vastu samblast puutüve, püss laskevalmis. Südasuvi Kaskaadides on väga mõnus aastaaeg. Tõsi, turistid ummistavad kitsaid mägiteid ja nõuavad fotopeatust igas kohas, kus avaneb mõni vaade. Nad jätavad prügi arvukatesse pikniku-paikadesse. Aga sügise tulekul peletaksid neid eemale tugevad vihma-sajud ja varajased tormituuled. Talvel muudaks lumi teed ohtlikuks.

Praegu aga sahistas puuokstes soe õrn tuuleõhk, mis tõi kaasa lühikesel kasvuperioodil lopsakalt haljendavate puude ja taimede lõhnu.

Nüüd oli aega mõtiskleda minevikust ja kogu ebaõiglusest, milles võis süüdistada onnis olevat meest. Ettevalmistuste ajal oli tapjale teinud muret, et kui hetk on lõpuks käes, siis tunneb ta veidigi süüme-piinu. Selle asemel oli vaid suur kindlustunne.

Onni uks avanes. Gordon Greenslade tuli välja rõdule. Ta oli alati olnud kena mees ja vananemine sobis talle. Ta juuksed olid muutunud kaunilt hõbevalgeks, mitte tuhmhalliks. Ta oli ikka veel sale ja tugev ning ta kotkalikud näojooned olid vaid õige pisut pehmenenud.

Gordonil oli käes kohvikruus. Tapja tundis selle ära. See oli mitu aastat vana, käsitsi voolitud ja maalitud. Just nagu kõik muugi onni rustikaalses sisemuses oli see kulunud ja luitunud.

Viimasel ajal kasutas Greenslade onni põhiliselt jahil- ja kalalkäikudeks ning lihtsalt eemale pääsemiseks pingetest, mis kaasnesid juhtiva linnakodaniku positsiooniga. Talle kuulus firma, mis oli linnas suuruselt teine tööandja – viimastel aastatel oli kolledž tõusnud esikohale. Aga veel olulisem oli, et talle kuulusid kohalikud poliitikud, Loringi kolledži juhtfiguurid ja paar osariigi rahvaesindajat. Kui kõlakad

vastasid tõele, siis oli ta endale tasku pistnud ka vähemalt ühe Ühendriikide senaatori.

Loringis pidasid kõik Gordon Greenslade'ist lugu ja paljud inimesed võlgnesid talle millegi eest tänu. Ta oli jäik, oma moraalses õigsuses veendunud kogukonna tugisammas. Kuid õigupoolest ei sallinud teda keegi. Saab olema lõbus näha, kui palju politsei üldse pingutab ta surma asjaolude uurimiseks.

Tapja tõusis püsti ja tõstis püssi. Sihtimist ei seganud miski. Oleks kerge tulistada, ilma et teda nähtaks. Aga see ei vastaks eesmärgile. Kui asud kättemaksuteele, siis tahad, et su sihtmärk teaks, kes vajutab päästikule.

Tapja tuli onni ees olevale pisikesele välule. Gordonil kulus hetk aega märkamaks, et ta ei ole üksi. See jahmatas teda, kuid ainult hetkeks. Üllatus asendus peagi ärritusega.

„Mida sina siin teed?“ küsis ta.

Tapja ei vaevunud vastama. Oli ju täiesti selge, mis hakkab toimuma.

Greenslade taipas liiga hilja, et teda sihitakse püssist. Ta näos sähvatasid raev ja paanika.

Ta püüdis taganeda onni, kus tal kahtlemata oli relv. Aga ta ei liikunud küllalt kiiresti. Kuul tabas teda rindu.

Pähe lasta oleks tähendanud silmapilkset surma ja see oluiks liiga kerge lõpp. Nüüd jäi tapjal aega vaadata, kuidas ohver jookseb verest tühjaks; Greenslade'il oli aega aru saada, et see tähendas kättemaksu.

Gordon Greenslade'i surm oli Loring Heraldil esikülje uudis. Šokk oli ehtne – Greenslade oli lõppude lõpuks olnud linna suurim tegija –, aga puudus siiras lein. Ikkagi püüdsid kõik osutada kadunule väärilist austust, sest Gordon Greenslade'i surm ei muutnud majanduslikku ja poliitilist reaalsust. Greenslade'ide perekond juhtis ikka edasi firmat, mis oli Loringi suuruselt teine tööandja, ja kaudselt ka Loringi suurimat tööandjat, kolledžit. See eksisteeris ainult tänu Greenslade'i annetustele.

Politsei tegi oma tööd ja korraldas juurdluse. Aga nende lõppjärelendus oli niisugune, mida tapja oli oodanud. Gordon Greenslade sai surma õnnetuse tõttu. Laskja pidas jahti väljaspool jahihooaega ja võib-

olla ei teadnudki, et tema juhuslik kuul tappis inimese. Igal juhul ei leita päästikule vajutanud inimest tõenäoliselt iialgi.

Kõik siitkandi elanikud teadsid, et mäed olid üldse pahaendelised. Sügisel tõstsid rohked vihmajad jõgede vee ohtlikule tasemele, nii et voog kandis kaasa need, kel oli õnnetus kiirese voolu sattuda. Maalihked sulgesid teid. Tugevad tuuled langetasid puid, mis võisid purustada autosid. Talvel röövisid lumelaviinid igal aastal mitme suusataja ja lumelauduri elu. Suvel oli paratamatu, et mõni matkaja, võib-olla ka paar-kolm, kukkus maalõhesse või lihtsalt jäi teadmata kadunuks.

Ning jahimeeste kuulide läbi juhtus mägedes pidevalt õnnetusi.

2. PEATÜKK

„Ja siis ma tapsin ta.“
Ethel Deeping tõstis pilgu oma memuaaride leheküljelt, mida ta oli ette lugenud. Ta naeratas uhkelt, oodates ilmselt kuulajaskonna aplausi.

Mõneks sekundiks olid teised mälestuste kirjutamise rühma „Pane oma elu kirja“ liikmed sõnatuks kohkunud. Siis hakkasid klassis kostma nurisevad pominad, mis piirnesid täieliku raevuga.

„Sa ei tohi oma mälestustes nõnda kirjutada,“ teatas Hazel Williams toa tagaotsast. Ta kopsis sõnade rõhutamiseks kepiga vastu põrandat. „Me peame kirjutama oma elulugu, mitte ilukirjandust. Ilukirjanduse kursus käib koos kolmapäeva õhtuti.“

„Hazelil on õigus,“ torises Bob Perkins. „See on memuaarteos. On olemas reeglid. Kui tahad krimkasid kirjutada, siis mine ilukirjanduse autorite rühma.“

Ethel kissitas silmi. „See on minu elulugu. Ma võin jutustada seda nii, nagu mulle meeldib.“

Väikese klassiruumi ees istuv Charlotte Sawyer tõstis vaikust nõudes käe. Torisemine vaibus. Kõik vaatasid tema poole.

Ta oli ruumis viibijaist kaugelt kõige noorem. Neljapäeva õhtuti koos käiv rühm „Pane oma elu kirja“ oli pensionäride kodu Rainy Creek Gardens populaarne programm. See oli olnud üks esimesi õpitubasid, mille ta sisse seadis, kui võttis vastu seltskondlike ja haridustegevuste juhi koha. See juhtus aasta tagasi, kui Charlotte, kes oli vahetanud Oregoni osariigis Portlandis igavaid arenguvõimalusteta töökohti, oli võtnud kuulda kasuõe nõuannet ja kolinud Seattle'isse. Ta esimene töövestlus oli olnud Rainy Creek Gardensiga. Töökoht anti talle otsekohe. Viie minutiga pärast oma uue karjääri alustamist jõudis ta arvamusele, et nüüd on ta leidnud oma õige koha maailmas.

Rainy Creek Gardensi tiheda õpitubade, ürituste ja programmide graafiku juhendamisel puudus efektsus ja sära, mida nautis ta kasuõde Jocelyn rikka ettevõtja sihtasutuse heategevusürituste korraldajana. Jocelyn reisis sageli eksootilistes kohtades, suhtles rikaste ja kuulsatega – ikka selleks, et veenda neid sihtasutusele annetama. Siiski poleks Charlotte tahtnud temaga kohti vahetada. Tema leidis sellest tööst palju rohkem rahuldust kui millestki muust, millega ta oli proovinud end siduda.

Ainus tegelik miinus – ja tuli tunnistada, et õige suur – oli mööduda liftide eesruumis asuvast mälestustahvlist nii oma kabinetti minnes kui sealt tülles. Harva möödus mõni nädal, mil sinna ei ilmunud uut nime. Oma töö sisu tõttu oli ta kadunuga enamasti tuttav olnud. Sageli tundis ta ka kedagi nende omastest.

Rainy Creek Gardensis töötatud aasta kestel oli ta käinud rohkematel matustel kui enamik inimesi eluaja kestel. Ja selle aja jooksul oli hakanud muutuma ta suhtumine surma paratamatusse.

Hiljuti oli talle tulnud mõte, et enne Rainy Creek Gardensisse tulekut oli ta elanud põhiliselt tulevikus. Lapsena tähendas see pühade ja sünnipäevade ning kõige rohkem täiskasvanuks saamise ootamist. Kui ta siis saigi täiskasvanuks, avastas ta, et see polnud hoopiski nii tore, kui ta oli arvanud. Veel enam, tulevik oli ebamugavalt ennustamatu.

Rainy Creek Gardensis oli ta lõpuks hakanud mõistma, et kui vana sa ka ei ole, näib sulle tagasi vaadates, et elu on möödunud ühe silmapilguga. Minevikku ei saanud muuta ja tulevik oli teadmatu. Rainy Creek Gardensi elanikud tegid talle selgeks, et tegelik nipp hästi elamiseks oli õppida elama antud hetkes.

Ta naeratas julgustavalt Ethel Deepingile ja teistele ruumis viibijatele.

„Ethelil on täiesti õigus,“ sõnas ta. „Ta tohib kirjutada oma elulugu igaviisi, nagu ta vaid tahab. Ja on täiesti tõsi, et mitmed väga edukad memuaarikirjanikud on oma mälestusi, pehmelt öeldes, ilustanud.“

„See teeb need põnevamaks,“ ütles Ethel.

„Aga nii ei tohi,“ käratas Ted Hagstrom.

Ted oli pensionile jäänud insener. Ta tikkus reegleist kramplikult kinni pidama.

Jälle tõusis klassis pahane pomin. Charlotte andis uuesti märku vait jääda.